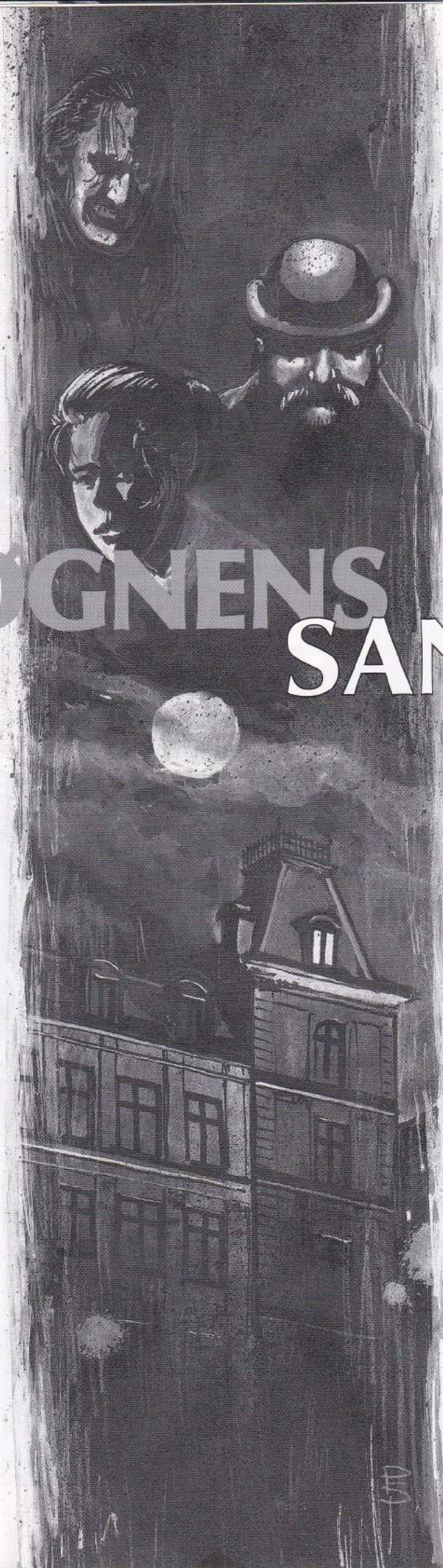

LØGNENS SANDHED

af
Peter
Dyring
Olsen

Jørgen Søe sidder på sit usle, fugtige loftsværelse i byen. Han har stort set ingen egentlig omgangskreds. Tiden fordriver han med at læse, men hans kritiske sans er ikke, hvad den måske burde være. Virkelighed og fiktion blandes sammen i hans syge bevidsthed. Han sluger det ene okkulte værk efter det andet - og han tror på det hele.

En morgen opdager han en mystisk plet på væggen. Den synes at antyde et kvindeansigt, og dag for dag bliver det tydeligere, indtil det en dag helt sikkert er et ansigt - Helen Frederiksens. Helen er et af de få mennesker, som Jørgen har haft sporadisk kontakt med. I Jørgens forvrængede virkelighedsbillede bliver dette til et tegn fra det Onde selv - jordens undergang kommer snart, og han skal derfor gøre sig fortjent til overlevelse.

Jørgen bortfører Helen og begynder at slagte mennesker for at glæde sin "herskerinde".

Løgnens Sandhed er en historie om fremmedgjorte mennesker. Og om den enkeltes virkelighedsopfattelse. Det er en rejse ind i et helt andet univers - det subjektive, på det nærmeste surrealistiske. Hvad der tegner til at være endnu en (?) typisk detektivopgave, bliver til en tur igennem et fuldstændigt ukendt landskab - en syg, ung mands vrangforestillinger.

Nedenfor følger tre nøglescener fra eventyret samt forskellige oplysninger. Det er så meningen, at du selv skal fylde hullerne ud, hvilket da også passer forrygende med selve ideen.

Personerne:

Jørgen Søe - en helt klart sindssyg ung mand, der ikke er fornødent udrustet til at klare det moderne liv. Han er besat af det mystiske og okkulte. Satanist, javist, men kun, fordi han fuldstændigt mangler fodfæste.

Helen Frederiksen - en meget køn kvinde i starten af tyverne. Hun arbejder som lærer i den lokale skole. Ved forskellige lejligheder har hun mødt Jørgen, som hun har uendeligt ondt af. Hans hasarderede forelskelse deler hun dog på ingen måde. Hun har en stor omgangskreds og er yderst vellidt af de fleste.

Hr. Torstensen - politimand, der er i hælene på Jørgen. Men den Torstensen, som heltene kommer til at møde, er set igennem Jørgens øjne - og denne Torstensen er en psykopat, der ikke skyer noget middel i jagten på Jørgen, og som ikke viser nogen nåde - heller ikke til de, der krydser hans vej.

1 KROG

En eller flere af heltene kender Helen på forhånd. Derfor kontaktes de af hendes mor, da hun forsvinder. Moderen er helt ude af den - Helen har været forsvundet i over en dag, og politiet synes ikke at kunne afse tid til at eftersøge hende. Hun kan fortælle, at Helen for to aftener siden skulle møde en eller anden på en restaurant i byen. Det var der intet usædvanligt i - det havde hun gjort så ofte før. Denne aften kom hun dog ikke hjem igen. Om morgenen meldte moderen det til politiet. På Helens værelse ligger invitationen fra Jørgen, i en adressebog står Jørgens adresse.

Jørgens lejlighed: døren er ulåst, og indenfor hersker kaos. Sengen er uredt, bøger og papirer flyder overalt. Flere steder er tapetet i laser. På den ene væg anes omridset af et kvindeansigt. De, der kender Helen, kan genkende hende, men det er dog ikke muligt at fastslå, om det er en tegning eller hvad det er (selvom det jo må være den logiske forklaring...). På skrivebordet ligger - blandt en masse rod - et ét år gammelt brev fra Helen. Det er meget formelt og intet dybere omtales i det. Alligevel var det en af Jørgens helt store skatte. Bøgerne er selvfølgelig forskellige okkulte værker af varierende troværdighed - lige fra det seriøse, til det ligefremt latterlige.

Mens heltene roder rundt dukker husbestyresken op. Hun begynder at skælde ud over, at de er trængt ind, men stopper, da hun ser den stand, lejligheden er i. Med et tomt blik i øjnene falder hun om.

Nede på gaden sælges eftermiddagsavisen. Overskriften er: Uhyggeligt mord. En kortfattet artikel beskriver, hvordan en ung mand er blevet fundet myrdet i et hus noget udenfor byen. Han er på det grusomste blevet stukket ned med en drabeligt stor kniv.

Det er selvfølgelig Jørgen, der har været på spil.

På restauranten, hvor de spiste middag, kan tjeneren fortælle, at intet specielt skete under måltidet. Han synes dog, at de var usædvanligt stille. Hvis de vinder tjenerens tillid, kan han afsløre, at han overhørte Jørgen erkende sin uendelige kærlighed til Helen (ikke at tjeneren lyttede...)

Mellemstykke: nu bør følge en periode, hvor heltene følger Jørgens spor; fra lig til lig. I denne del af historien bliver det mere og mere tydeligt for dem, at virkeligheden ikke er til at stole på. Forestil dig, hvordan en desperat, paranoid ung mand ser verden og de personer, der befolker den. Og lad derefter heltene komme ud for tiltagende underlige situationer. Alt afhængigt af, hvor langt, du synes, scenariet skal være, kan du trække dette stykke ud.

Det er også en god idé, hvis heltene støder på Hr. Torstensen på dette tidspunkt. Antyd, at der noget dæmonisk over ham - uden at han virker helt fra den.

Det surrealistiske aspekt: heltenes virkelighed bevæger sig fra start til slut fra det normale til det fuldkomment uforståelige. Gradvist begynder omgivelserne at reagere på uforudsete og utrerede måder - de lægger sig måske til at sove et sted, men vågner op et ganske andet, afstande er ikke til at regne med, mennesker, de møder er først underlige, siden forstyrrende og så direkte ondskabsfulde.

Der er flere mentalt forstyrrede personer end ellers, flere blyggelige eksistenser, der går alt, hvad de kan for at forhindre heltene i at nå målet.

Det kan køres MEGET langt ud, men grundlæggende er det et spørgsmål om smag. Køb det lige præcist så langt ud, som du har lyst til - så længe, det virker. Og vær ikke bange for at smøre tykt på. Det er ikke meningen, at "Løgnens Sandhed" skal være en oplevelse som andre scenarier.

Slutningen lægger op til ren Dali, fuldkommen smeltet virkelighed, surrealisme på linje med det bedste eller værste syretrip.

2 HYTTEN

Jørgens forældre har en hytte et stykke vej fra byen. Det er her, hvor han har planlagt at bo sammen med Helen. Og det er her, sporet leder hen. Men hvad der tidligere var en hyggelig strandhytte, hvor forældrene tog hen om sommeren for at slappe af, er i Jørgens spejlbillede et uhyggeligt, mørkt sted, fyldt med rotter, skamferede lig, altre og blafrende lys.

I loftskammeret har Jørgen indrettet et helt "kapel" dedikeret til Helen. På væggen hænger et maltrakteret lig med fødderne opad og armene spredt, således at det former et omvendt kors. Dets hovedet ligger på gulvet. Midt i rummet i en blød lænestol sidder Helen lænket og med et desperat blik i øjnene.

Jørgen vil bekæmpe heltene med alle midler; vægge styrter sammen og separerer heltene, lig rejser sig og går med haltende skridt og blodet fossende fra forskellige uhyggelige sår mod heltene. Og det lykkes Jørgen at slippe væk - med Helen i favnen. Udenfor trækker han hende med ind i en drosche, der kører væk med lynets hast. Heltene når lige at få et glimt af den dæmoniske kusk, før de råbes an. Det er Hr. Torstensen, der er ankommet. Højlydt anklager han dem skiftevis for at være direkte indblandet i mordene og for at være politimænd, der prøver at høste frugten af hans grundige efterforskning. Ingen af disse ting huer ham selvsagt, og da det ikke er muligt at tale ham til fornuft, kunne det let ende med en fysisk konfrontation.

Samtidigt har de jo også den flygtende Jørgen at tænke på. Højest sandsynligt munder dette ud i en jagt, hvor heltene sætter efter Jørgen og selv forfølges af Hr. Torstensen.

At køre "Løgnens Sandhed":

Du kan se "Løgnens Sandhed" som en halvt udviklet idé til et scenarie. Scenen er sat, lyset er tændt, og skuespillerne står klar i kulissen, men der mangler stadig indtil flere væsentlige brikker, før det er en hel historie.

Egentligt er der masser af plads til, at du kan svinge med armene og ride på din personlige kæphest. Specielt mellem scene 1 og 2 skal der fyldes en masse på. Så smøg ærmerne op og kom til arbejdet!

3 SLUTSCENEN

Efter en lang og ganske sikkert begivenhedsrig jagt finder de Jørgen og Helen på toppen af en bakke. Det stormer og hagler, og himlen er dækket mørkerøde skyer. Her vil Jørgen forsøge at appellere til Den Onde i egen nedrige person.

For foden af bakken ligger droschen og den skamredne hest samt kusken, der, nu hvor han ikke længere figurerer i Jørgens bevidsthed, viser sig at være en helt normal, ung mand, der er blevet skudt i hovedet.

Selv en bakke kan være svær at bestige! Vejret letter bestemt ikke opgaven, og selve naturen synes at modarbejde heltene. Jorden åbner sig, og lava strømmer op.

På toppen af bakken står Jørgen med udsprede arme. For fødderne af ham ligger Helen, stiv af skræk. Luften er tyk af forventning. Igen og igen messer han de samme ord. Hver en muskel i hans krop er spændt til bristepunktet, men intet sker. Med bitre tårer strømmende ned ad kinderne vender han sig mod heltene - der er had i hans øjne.

I samme nu ankommer Hr. Torstensen, og alle brikkerne er på plads til det store opgør. Hvad enten heltene vælger at angribe lige på og hårdt eller at tale til Jørgen, venter der dem en hård kamp. Kun ved at udgyde deres sidste kræfter kan de vinde.

Under alle omstændigheder vil Jørgen kæmpe til døden. Idet han udånder vender virkeligheden tilbage. Helen falder grædende sammen, og Hr. Torstensen forsøger forvirret at ryste oplevelsen af sig.

Epilog:

Morgen efter vågner heltene op. Jo, sårene er skam virkelige nok, og hovedet dunker tungt, fyldt af mystiske oplevelser, som det er. Men derudover er der ikke andre tegn på de sidste dages oplevelser. Var det hele en drøm? Da de mødes på ny og diskuterer hændelserne, virker det hele så uvirkeligt. Måske skulle de prøve at opsøge Jørgens lejlighed.

Han er der ganske rigtigt ikke, men væggen prydes af en fotografisk gengivelse af Helens ansigt!